

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **T. M. V.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 7. 2005, č. j. 55 Az 236/2004 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 9. 2004, č. j. OAM-2499/VL-20-05-2004, nebyl žalobkyni udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a dále na žalobkyni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení azylu byly problémy se soukromými osobami kvůli finančním dluhům rodičů a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Žalovaný shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, ani důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 13 zákona o azylu. Na základě údajů sdělených žalobkyní nezjistil žalovaný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani existenci skutečností zakládajících překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 26. 10. 2004 odvolání, ve kterém vyjádřila nesouhlas s rozhodnutím žalovaného o zamítnutí jejího azylu v České republice. Prosila o opětovné prozkoumání její žádosti o azyl a konstatovala, že se nemůže vrátit do Vietnamu z důvodů, které uvedla před úředníky žalovaného. Žalobkyně žádala o prozkoumání a vyhovění její žádosti o azyl v České republice.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 7. 2005, č. j. 55 Az 236/2004 – 15, návrh žalobkyně ze dne 26. 10. 2004 odmítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení konstatoval, že podání žalobkyně ze dne 26. 10. 2004 postrádá zcela nejen základní náležitosti podání podle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když se žalobkyně omezila jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Uvedené vady brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného usnesení v mezích vytčených žalobních bodů a tento nedostatek je neodstranitelný, neboť odstraňovat vady již nebylo možné s ohledem na uplynutí lhůty uvedené v ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k těmto skutečnostem krajský soud podání žalobkyně ze dne 26. 10. 2004 odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. a přislíbila bližší zdůvodnění kasační stížnosti do 14 dnů.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 23. 8. 2005, č. j. 55 Az 236/2004 – 27, vyzval stěžovatelku k doplnění kasační stížnosti a poučil ji o následcích nevyhovění této výzvy.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 9. 2005 stěžovatelka namítala, že její podání, kterým se domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného, mělo náležitosti podání podle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s., ale i náležitosti žaloby podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. Skutkové důvody, pro které považuje stěžovatelka rozhodnutí žalovaného za nezákonné, jsou součástí její žádosti o udělení azylu a spisového materiálu, který se k této žádosti vztahuje. Podle názoru stěžovatelky splňuje její podání podmínky pro to, aby soud mohl ve věci jednat a rozhodnout. Pokud soud dospěl k závěru, že podání stěžovatelky vykazuje vady, měl podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. stěžovatelku vyzvat k odstranění vad podání a stanovit jí k tomu lhůtu. Stěžovatelka navrhla, aby bylo napadené usnesení krajského soudu zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která podporuje postup uplatněný krajským soudem, a konstatoval, že z návrhu stěžovatelky nebylo patrné, proti čemu její podání směřuje, tedy z jakého zákonného důvodu se stěžovatelka dovolává spravedlnosti. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ačkoliv v kasační stížnosti stěžovatelka výslovně nečiní odkaz na příslušné ustanovení soudního řádu správního, jehož se dovolává, lze z obsahu kasační stížnosti dovodit, že ji podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s.ř.s., podle kterého lze kasační stížnosti podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném usnesení krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že podání stěžovatelky ze dne 26. 10. 2004 označené jako „odvolání“ neobsahuje náležitosti žaloby vyžadované ustanovením § 71 odst. 1 s.ř.s., podle kterého musí žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

V podání stěžovatelky označeném jako „odvolání“ není označeno napadené rozhodnutí žalovaného, které rovněž není k tomuto podání přiloženo, jak předpokládá ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s. Podání stěžovatelky neobsahuje návrh výroku rozsudku a neuvádí, které výroky stěžovatelka napadá, ani z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby krajský soud za stěžovatelku domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měla pro potřeby žaloby na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č.j. 6 A 85/92 – 5, v němž je uvedeno, že soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

Je proto zřejmé, že podání stěžovatelky ze dne 26. 10. 2004 neobsahuje žádný žalobní bod a nesplňuje náležitosti žaloby. Námitku stěžovatelky, že její podání splňuje podmínky pro to, aby soud mohl ve věci jednat a rozhodnout, tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je žalobce povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti

(srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 835/2006).

Požadavky na obsah žaloby formulované v citovaném judikátu se nepochybně vztahují i na případ stěžovatelky, a proto neobstojí její kasační námitka, že skutkové důvody, pro které považuje stěžovatelka rozhodnutí žalovaného za nezákonné, jsou součástí její žádosti o udělení azylu a spisového materiálu, který se k této žádosti vztahuje.

Při posuzování zákonnosti napadeného usnesení krajského soudu Nejvyšší správní soud vycházel především z ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.

V posuzované věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatelky žádné žalobní body neobsahovala a že stěžovatelka tuto žalobu v zákonné lhůtě pro její podání v tomto směru ani nijak nedoplnila. Z ustanovení § 75 odst. 2 první věta s. ř. s. přitom vyplývá, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod, neboť v opačném případě by krajský soud nemohl napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumat v mezích žalobních bodů a neomezený přezkum správních rozhodnutí by odporoval smyslu soudního řádu správního, jak byl koncipován zákonodárci a vyložen ve výše citovaných rozhodnutích soudů.

Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Není však dána zákonná povinnost soudu v těchto případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že se Krajský soud v Brně napadeným usnesením nedopustil nezákonnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., když žalobu stěžovatelky podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, aniž ji předtím vyzval k odstranění nedostatku podání, neboť dospěl k závěru, že po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení.

Uvedené závěry vychází z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou reprezentuje především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004).

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. uvedený v kasační stížnosti nebyl prokázán, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s.ř.s. Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a ustanovení § 120 s.ř.s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelka s podanou kasační stížností úspěch neměla.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu